ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ (Ἰωάν. ε΄1-15)
7 Μαΐου 2017

Τριανταοκτὼ ὁλόκληρα χρόνια ὁ παράλυτος τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου ἐταλαιπωρεῖτο μὲ τὴν δική του δοκιμασία. Ἴσως νὰ πέρασε τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς ζωῆς του στὴ στοὰ τῆς θαυματουργικῆς κολυμβήθρας Βηθεσδά. Μάταια ὅμως περίμενε ἕναν ἄνθρωπο ποὺ θὰ τὸν συμπονοῦσε καὶ θὰ τὸν βοηθοῦσε νὰ μπεῖ στὴν κολυμβήθρα μόλις θὰ ταρασσόταν τὸ ὕδωρ.

Τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ εἶχε χάσει κάθε ἐλπίδα ὁ παραλυτικὸς τῆς περικοπῆς μας, συνάντησε τὸν Χριστό. Ὁ μόνος Φιλάνθρωπος, ὁ Κύριος καὶ Θεός μας, ποὺ κάθε χρόνο ἔστελνε ἐκεῖ τὸν ἄγγελό του γιὰ νὰ ταράσσει τὸ νερὸ καί νά σώζεται ὁ πρῶτος ποὺ ριχνόταν σὲ αὐτό, ἦλθε τώρα ὁ ἴδιος. Ἀπευθύνεται στὸν παράλυτο καὶ τοῦ λέει: «Θέλεις ὑγιὴς γενέσθαι;» Ὁ Κύριος ὁπωσδήποτε δὲν ἀπηύθυνε τὴν ἐρώτηση αὐτὴ ἔχοντας ἀμφιβολία, ἀλλὰ διότι θέλησε νὰ παρακινήσει τὸν πάσχοντα ἄνθρωπο νὰ συνειδητοποιήσει τὴν πραγματικότητα τῆς σωτηρίας του. Ὁ παραλυτικὸς δὲν ἀπήντησε εὐθέως στὴν ἐρώτηση, ἀλλὰ ἐμμέσως ἐξέφρασε τὸ παράπονο ποὺ τὸν πλημμύριζε: «Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα ὅταν ταραχθῇ τὸ ὕδωρ, βάλῃ με εἰς τὴν κολυμβήθραν, ἐν ᾧ δὲ ἔρχομαι ἐγώ, ἄλλος πρὸ ἐμοῦ καταβαίνει». Τὸ θαῦμα ἔγινε. Ὁ Κύριος ἔδωσε ἀμέσως τὴν ὑγεία στὸν παραλυτικὸ καὶ τοῦ συνέστησε νὰ σηκώσει στὸν ὦμο τὸ κρεβάτι του καὶ νὰ περπατήσει. «Ἔγειρε, ἆρον τὸν κράββατόν σου καὶ περιπάτει». Ὁ μέχρι ἐκείνη τὴ στιγμὴ παράλυτος γίνεται ὑγιὴς καὶ μὲ συνέπεια στὴν προτροπὴ τοῦ Κυρίου, τὸ διαπιστώνει ὄχι μόνον ὁ ἴδιος, ἀλλὰ καὶ τόσοι ἄλλοι ποὺ παρευρίσκονταν κοντά του. Πῆρε στὸν ὦμο του τὸ κρεβάτι πάνω στὸ ὁποῖο τόσα χρόνια ἦταν κατάκοιτος.

Τὸ βαθὺ παράπονο τοῦ Παραλυτικοῦ, ἀδελφοί μου, «Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω», ἀντηχεῖ μέχρι καὶ σήμερα στὴ σύγχρονη κολυμβήθρα τῆς κοινωνίας μας. Αὐτὸ δημιουργεῖ τὸ δικό μας χρέος νὰ συμπαραστεκόμαστε μὲ κάθε τρόπο καὶ νὰ ἐκφράζουμε τὴν ἀγάπη μας σὲ κάθε πονεμένο συνάνθρωπό μας. Ἡ ἀδιαφορία τῶν συνανθρώπων τοῦ Παραλυτικοῦ, εἶχε παραλύσει τὴν ψυχή του καὶ τὶς ἀντοχές της βαθύτερα ἀπὸ τὸ σῶμα του. Ὅπως ἀκριβῶς κάνει καὶ σὲ μᾶς ὁ πόνος, ἡ θλίψη καὶ κάθε ἄλλου εἴδους δοκιμασία ποὺ παρουσιάζονται στὴ ζωή μας καὶ μᾶς ἀφήνουν πιὸ μόνους. Σήμερα οἱ «παραλυτικοὶ» αὐξήθηκαν ὅσο ποτέ. Καὶ εἶναι ὀδυνηρὴ ἀλήθεια, ἐπειδὴ δὲν χρειάζονται τόσο τὴν ὑλικὴ βοήθειά μας, ὅσο τὸ οὐσιαστικὸ νοιάξιμό μας. Ἂς συνειδητοποιήσουμε ὅτι ἡ θεραπεία ποὺ πρόσφερε ὁ Χριστὸς δὲν ἀφοροῦσε μόνο τὸ σῶμα, ἀλλὰ πάντοτε καὶ κυρίως τὴν ψυχή. Δηλαδὴ τὴν ἀπαλλαγή της ἀπὸ

τὴν ἁμαρτία καὶ τὶς συνέπειες ποὺ αὐτὲς ἔφερναν καὶ στὸ σῶμα.

Στὴν ἐποχή μας ποὺ ἰδιαίτερα ὑπάρχει πνευματικὴ ἐρημιά, στὸν κόσμο αὐτὸ ποὺ χρεωκόπησε σὲ ἀρετὲς καὶ ἀξίες, ἀνοίγει μπροστά μας ὁ δρόμος γιὰ νὰ βοηθήσουμε συναθρώπους μας ποὺ βρίσκονται βυθισμένοι στὸ σκοτάδι τῆς ἁμαρτίας, ὥστε νὰ βροῦν τὸν δρόμο τους καὶ νὰ φθάσουν στὸν Χριστό. Τὸν Μόνο ποὺ μπορεῖ νὰ μᾶς θεραπεύσει ἀπὸ κάθε ἀσθένεια ἀποκαθιστῶντας τὴν ψυχοσωματική μας ὑγεία. Νὰ τοὺς βοηθήσουμε νὰ ἐνταχθοῦν στὴν Ἐκκλησία καὶ νὰ γίνουν ζωντανὰ μέλη τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, ὥστε μέσα ἀπὸ τὰ Μυστήρια νὰ βιώνουν τὴ Χάρη Του.

Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, τὸ παράπονο τοῦ παραλυτικοῦ «ἄνθρωπον οὐκ ἔχω», ἀποτυπώνει τὴν συνεχιζόμενη πραγματικότητα καὶ στὴ δική μας ἐποχή. Περιδιαβαίνοντας τοὺς δρόμους τῆς ζωῆς μας, ἂς πλησιάσουμε κάθε συνάνθρωπο, στὸ πρόσωπο τοῦ ὁποίου πρέπει νά ἀντικρύζουμε τὴν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ. Μὲ αὐτὸ τὸν τρόπο μέσα ἀπὸ τὴν κοινωνία ἀγάπης μποροῦμε νὰ διαφυλάξουμε καὶ τὸν ἑαυτό μας, προκειμένου νὰ παύσει νὰ ἐπιβεβαιώνεται ἡ μοναξιά μας. Ἀμήν.